



* * *

Abia dacă a închis un ochi și, când a făcut-o, visele pe ea au chemat-o. Dar s-a odihnit și așa, stând mai mult întins și proiectând-o cu mintea pe tavanul gol, având fluturi în stomac, de parcă ar fi fost din nou un adolescent care descoperea dragostea. Nu mai trăise de mult cu atâta intensitate. Nu mai avusese de mult o zi așa plină, în care până și fiecare culoare a fost parcă mai aprinsă, iar o amețală ciudată și o ușoară amortire l-au făcut să plutească întreaga zi. Îi venea să explodeze și să spună tuturor că reîntâlnit-o pe cea care i-a schimbat destinul, dar cu siguranță nimeni în afară de Pribeagu nu i-ar fi înțeles. Pribeagu, de care nu mai știa nimic, căci i-ar fi telefonat numaidecât, chiar și după atâta timp, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să-i spună povestea dimineții lui.

N-a mai repetat nimic atunci, a fost printre puținele zile în care niciun caiet nu a fost deschis și niciun disc pus la patefon. În schimb, a rugat-o pe doamna Apostolescu să meargă să cumpere pentru el câteva lucruri: o haină elegantă de blană, cea mai cochetă și scumpă pe care o poate găsi; un colier neapărat cu diamante și un portofel mare de damă, de piele. Bătrâna gazdă a încremenit când i-a auzit cerințele și s-a și văzut cu banii într-un plic gros, dar n-a comentat. Și-a dat seama că e ceva cu adevărat important, numai din privirea sa.

Câteva ore mai târziu, puțin după prânz, la o cafea, le împachetau împreună în niște pungi de cadouri.

— Trebuie să fie cu adevărat specială fata asta...

— Ei, e chiar mai mult de atât, tanti Apostolescu.

— Domnule Vasile, să nu-mi spuneți că în sfârșit vă căsătoriți...?

— Eu? Să mă căsătoresc? râde Cristi tare... Nici vorbă, Doamne! E doar un cadou.

— Doar... un cadou...

— Exact, nimic mai mult, un cadou pentru o persoană fără de care poate nici nu mi-aș fi început cariera. Mă întreb chiar cum ar fi fost dacă aș fi ajuns la Operă și, presupunând că mi-ar fi ieșit, dacă aș fi avut măcar pe jumătate din ce am acum. De aceea poate pare scump, dar, credeți-mă, e doar un cadou, pe măsura darului pe care l-am primit și eu.

Și doamna Apostolescu n-a mai insistat. Importantă pentru cariera lui sau nu, nicio femeie nu îi provocase tânărului interpret sclipirea din ochi pe care o avea în dimineața aceea. Iar în timp ce își bea cafeaua, fredona. Nu repeta, ca de obicei, o oră sau două închis în camera lui, ci fredona ca un îndrăgostit tot soiul de melodii. De-ale lui, de-ale altora, nu le puteai ghici. A stat la masa din curte și a băut cafele după cafele și i-a mai povestit, printre cântecele lui, tot felul de noutăți doamnei Apostolescu. Unde are să plece prin străinătate, ce muzee o să mai vadă, ce expoziții noi sunt prin oraș, ce piese noi are de gând să înregistreze, ce romane noi se pregătesc să fie lansate, ce o să se mai joace pe la teatre și tot felul. De când se mutase în gazdă la ea, pe Cobălcescu la numărul 16, niciodată nu stătuseră atât de vorbă, cu orele.

La fel cum niciodată nu s-a admirat atât de mult în oglindă ca mai târziu în ziua aceea. S-a bărbierit atent, de câteva ori chiar, să fie sigur că are tenul perfect, că nu a ratat vreun milimetru, folosind spumă cât pentru o săptămână și dându-și cu apă de colonie mai mult decât ar fi fost cazul. I-a și cerut o pensetă doamnei Apostolescu, cu care și-a smuls vreo trei-patru fire din sprâncene, care i se păreau răzlețe. Și-a întins părul cu briantină și și-a tăiat singur cu foarfeca câteva vârfuri.

La final și-a pus pe el cel mai bun costum și o cămașă nouă-nouță pe care și-o cumpăraseră la ultima vizită în Italia. Fără cravată sau papion, ci deschisă la primii nasturi, ceea ce-i dădea un aer rebel. Sigur că s-a mai schimbat de câteva ori, probând toată garderoba, să fie sigur că alegerea inițială chiar era potrivită.

Fernic l-a așteptat degeaba la Gambrinus, unde obișnuiau să se mai vadă, înainte ca fiecare s-o ia pe drumul său, Ionel la școala de pilotaj, Cristi hoinărind prin oraș. Alți amici nu l-au găsit nici la Capșa, n-a călcat în vreun local și nu s-a atins de mâncare. Și nici la casele de bilete de la teatre nu a fost zărit și nici în obișnuita sa plimbare prin parcuri. N-a cumpărat ziarul și n-a frunzărit nicio carte prin vreo librărie sau pe vreo bancă, la umbra unui copac abia înflorit. A stat cuminte în camera lui, aranjându-se și relaxându-se, până seara, când, pe la șase, a ieșit val-vârtej și s-a urcat într-un taxi, cu pungile mari de cadouri, oprind în câteva minute la Hotel du Boulevard.

— Credeam că m-ați și uitat, domnule Vasile, l-a întâmpinat femeia frumoasă, de cum a deschis el ușa apartamentului.

— Dar cum v-ați putut imagina așa ceva? a râs el, lăsând plasele în care se aflau cadourile în micuțul antreu.

Ea stătea pe fotoliul din dreptul ferestrei, iar lumina caldă de seară de mai îi învăluia trupul gol, firav. Era complet goală, fără lenjerie sau vreo bijuterie. O adevărată frumusețe a naturii, în toată splendoarea ei, gata să fie dezlănțuită.

Cristi s-a apropiat și i-a zâmbit. A măsurat-o din cap până în picioare, aproape mângâind-o cu privirea.

— Atinge-mă, i-a șoptit ea.

Dar Cristi nu voia s-o atingă. Stătea în picioare, la distanță și o privea doar, în liniște. Atâta încât aproape îi auzea respirația și plămânii umflând ușor sâni când se umpleau de aer. O privea ca pe un tablou. Fascinat, călătorind parcă în altă lume, cu fiecare alunecare a privirii pe corpul ei. Savurând

fiecare milimetru al pielii ei brune, netede, fără nicio zgârietură sau imperfecțiune. Pe pulpele ei apetisante curgeau poezii de Apollinaire și lumina cădea peste ele ca arcușul unei viori pe corzi. Stătea picior peste picior, iar deasupra lor părul pubian, negru ca ochii ei, era ca un cuib pufos care mirosea a lapte proaspăt și în care voiai să te faci mic, incredibil de mic și să adormi la nesfârșit. Sâni, ca două perne, cusute în vârf cu ciocolată. Sfârcurile i se întăriseră, excitate și rușinate de privirea atât de insistentă a lui Cristi, cum niciun bărbat nu se uitase la ele vreodată. De parcă fiecare centimetru al ei ar fi avut un zeu.

Deodată s-au privit ochi în ochi. Și le era teamă. Fiecăruia de celălalt și mai ales fiecăruia de el însuși.

— Degetele, șoptește Cristi, degetele mici de la picioare îți sunt lipite.

Și ea atunci se înroșește toată și începe să plângă. Pentru că nimeni, dintre atâția și atâția bărbați care o văzuseră goală, nu-i descoperise defectul din naștere vreodată. Numai Cristi, și în doar câteva secunde.

— Sunt cele mai urâte degete, nu-i așa? a suspinat. Uneori îmi vine să le tai!

— Nicidecum, ce-ai? Sunt incredibile...

— Ba sunt oribile! De ce nu recunoști?

Și Cristi îngenunchează încet în fața ei și îi prinde piciorul drept. Îl întinde apoi, cu mare grijă, ca și cum ar fi ținut în mână cel mai fragil obiect, de parcă, dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi spulberat în mii și mii de bucăți de sticlă. Îl apropie de gură și îi sărută cele două degete mici, lipite, diferențiate doar printr-o linie foarte subțire. Ea plânge și mai tare.

— Nu vezi, nu? îi zâmbește el.

— Ce să văd?

— Fără degetele astea nu ai fi perfectă.

— Cum poți să spui așa ceva? De ce râzi de mine?

— Nu râd, e minunat chiar. Ești exact ca o melodie.

Ca un tango, poate chiar cel mai frumos creat vreodată. Cu o linie melodică erotică de-a dreptul și versuri pe care nici nu ni le putem imagina, rupte din Rai. Iar degetele tale sunt falsarea de care interpretul

are nevoie ca să facă dintr-o piesă, ce-i drept, minunată, una care nu se poate uita niciodată. Care să rupă din perfecțiunea care poate deveni plictisitoare, e nota aceea care umanizează totul. Ca o greșeală de tipar voită, care să dea culoare cuvântului și să-ți atragă atenția asupra lui.

— Păi, da, sunt o greșeală...

— Nicidecum, și le mai sărută o dată. Sunt cele mai frumoase degete din lume! Și vreau să îți mulțumesc că mi le-ai arătat.

Câteva secunde în care nimeni n-a zis nimic. Apoi Domnișoara Coincidență s-a aplecat să-l sărute, dar el s-a retras.

— Nu vă înțeleg, domnule Vasile.

— Ba este chiar foarte simplu, zâmbește el. Eu nu doresc ceea ce se poate cumpăra de la dumneavoastră, mi-ați înțeles greșit intențiile. Eu nu pentru plăcere am venit aici, deși până și faptul că m-ați lăsat să văd cea mai frumoasă femeie dezbrăcată este el însuși un act vulgar, pe care o să vă rog să mi-l iertați, dar nu m-am putut abține.

— Și-atunci? Ce facem aici? De ce m-ați chemat?

— Am venit să vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine, atâta tot. Am venit să vă spun că, spre deosebire de toți bărbații, sau poate nu toți, dar oricum, majoritatea lor, care s-au bucurat de prezența și experiența dumneavoastră pentru o noapte sau două, eu vă iubesc de șapte ani și o să vă iubesc întotdeauna. Nu pentru tăvăleală, nu pentru sâni dumneavoastră perfecți și șoldurile delicioase, nu. Nici pentru ochii dumneavoastră irezistibili, mari și pătrunzători, cum nu am văzut vreodată, nici pentru picioarele dumneavoastră lungi și catifelate, nu, ci pentru degetele dumneavoastră lipite vă iubesc. Știți ce mi-ați spus în prima seară, vă amintiți cumva?

— Nu...

— Mi-ați spus că dumneavoastră credeți în orice atât timp cât există blănuri, bijuterii...

— Și portofele uitate pe noptieră, a continuat ea.

— Da, exact! Asta mi-ați spus, a zâmbit Cristi. Și în prima zi, acum șapte ani, și astăzi mi-ați spus

exact același lucru. De aceea eu v-am adus, și se îndreaptă spre plasele de lângă ușă, o haină superbă de blană, un colier de diamante și, poftiți, scoate din buzunarul interior al sacoului, poftiți un portofel plin, cât să vă permiteți orice capriciu. Sunt bani de o casă aici, dacă asta vă doriți, sau orice altceva, sunt mulți. Nu îndeajuns totuși, dar mulți. Eu, oricum, datorită dumneavoastră fac atâția bani într-o săptămână și ați merita nespus mai mult, dar nu au mai încăput în portofel, credeți-mă, i-am strivit aproape.

Și Cristi lasă portofelul pe noptieră, iar haina de blană și colierul pe pat.

— Ați spus că atât timp cât există aceste lucruri credeți în orice, Domnișoară Coincidență! Da?

— Da...

— Ei, v-am îndeplinit condițiunile și sunteți deci obligată să credeți că vă iubesc! Și dacă nu știți ce este aceea iubire, vă spun eu că asta e, să-i dai celuiilalt tot și să nu îi ceri nimic. Doar pentru că îl iubești. Nu e frumoasă iubirea?

— Ba e minunată, spune ea, aproape fără glas.

— Asta a fost, de aceea v-am chemat. Iar acum am să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec.

— Cum?! Cum adică să plecați? Dar de ce să plecați, domnule Vasile? V-am jignit cu ceva? Poate pentru că am tăcut? Dar nu știu ce să vă spun, domnule Vasile, credeți-mă, nu știu ce aș putea să vă spun acum!

— Din contră, nu m-ați ofensat cu nimic! Nu m-ați auzit? Vă iubesc și am venit să vă spun asta și să vă mulțumesc, atâta tot. Atâta tot...

Și Cristi i-a sărutat mâna, apoi a ieșit grăbit din camera de hotel. A coborât scările și, cum s-a văzut în stradă, a traversat la Capșa să bea niște vin. Și a băut, mai mult de o sticlă chiar, până când a trebuit să plece la spectacol, să concerteze, și nu a bănuț nicio secundă că aceea urma să fie ultima seară pentru Domnișoara Coincidență ca damă de companie și prima în care ea a plâns atât de mult, umplând de lacrimi haina de blană.